

Posudek na diplomovou práci

Martin Valenta:

Bauhaus a reformní pedagogika v kontextu společenského vývoje konce 19. a počátku 20. století

Vedoucí práce: Anita Pelánová

IMS FSV UK leden 2206

Bauhaus se již za svého působení k reformní pedagogice explicitně hlásil a jeho vnitřní organizační struktura i veškeré jeho aktivity (od pravidelných výstav děl vlastních členů a vydavatelské činnosti) to jen potvrzovaly. O jeho vztahu k širokému proudu nejrůznějších pedagogických směrů se však v dostupné literatuře nic konkrétního nedozvíme.

Tento deficit zdánlivě samozřejmých informací je přirozený. O fenoménu Bauhaus se hovoří (a píše) od konce šedesátých let především a zcela správně v kontextu s výtvarným uměním. Do hodnocení Bauhausu se nadto promítá obecný vzrůst zájmu o secesní umění, jehož je bauhausiánská reformovaná výtvarná škola přímým dědicem – organizačním i ideovým. Aniž podcenil tuto umělecko historickou dimenzi, zaměřil se Martin Valenta na Bauhaus z poněkud jiné perspektivy školských reform a pokusil se definovat jeho místo mezi četnými revizemi tradičního modelu vzdělávání. Nadto zasadil výtvarnou školu, jež na rozdíl od akademií – zakládajících si na své „splended isolation“ – programově usiluje o kontakt s každodenním životem, do komplikovaně strukturované politické reality Výmarské republiky.

Z tohoto hlediska je třeba přiznat práci Martina Valenty skutečně objevný charakter: orientoval se v poměrně složité problematice nejrůznějších výtvarných hnutí i myšlenkových tendencí 20. a 30. let a logickou cestou srovnávání dospěl k odpovědím na otázky formulované v úvodu: *zda je možné umělecko-průmyslovou školu Bauhaus považovat za přímou součást reformně pedagogického hnutí ... a dále v čem byla bauhausiánská výchova specifická* (str.7). Navzdory sympatickému zaujetí zkoumaným tématem neztratil Martin Valenta ze zřetele, že jde o specifiku výtvarného školství a poslední věta jeho diplomové práce (podle níž byl Bauhausu ... *prvním pokusem o aplikaci nových výchovných postupů v rámci vysokého školství* – str.135) by mohla být vlastně námětem pro jinou studii: vztah reformního Bauhausu k tradičnímu modelu (nereformované) akademické výuky.

Drobná přehlédnutí jsou vzhledem ke kvalitě práce a především mimořádně rozsáhlým rešerším nepodstatná. Navrhuji obhajovat práci jako výbornou.

1.2.200